

תורת אביגדור

לימודים

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: ארי בן-עמי
איורים: יוכבד נדל

פרשת בשלח

ניסים בשלג

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 076-599-4020

פרשת בשלח ניסים בשלג

אלי, שמולי, ורבקי התעוררו בהתרגשות ורצו לכיוון החלון לחזות בשלג הרך היורד מהשמים. סוף סוף הם יוכלו לבנות את בובת השלג אותה הם מתכננים כבר מתחילת החורף! היא הולכת להיות בובת השלג הגדולה ביותר שנבנתה אי פעם. תוך כדי שהם נטלו ידיים של בוקר והתלבשו הם לא גמרו לדבר על השלג.

אחרי ארוחת הבוקר הם לבשו את המעילים והכפפות וכן מצאו כובע ישן וצעף בכדי שיוכלו להלביש את הבובה. אלי אמר שלא כדאי להשתמש בגזר במקום האף מכיוון שהוא יתקלקל וזה עלול להיות 'ביזוי אוכלין' - בכך שהופכים אוכל אכיל לבלתי אכיל. אלי אהב מאד ללמוד הלכה ותמיד היו לו הלכות מעניינות לחדש ולהעשיר בהם את ידיעותיהם של אחיו. אז במקום גזר, הם החליטו להשתמש בכובע ליצן ישן ששלפו מקופסת התחפושות של פורים ובכך התארגן לו אף ענק לבובה. או אז הם פנו החוצה לחצר אחורית והחלו בעבודה.

"הנה, אלי!" אמרה רבקי. "כדור השלג העצום הזה אותו גלגלתי יכול להוות אחד מבהונות הבובה!"

"גיוולדיג!" קרא אלי. "ושמולי, אתה תקעת את אף הבובה כל כך טוב - זה נראה מדהים!"

לפתע הפסיקו הילדים לדבר. הם ראו את שכנם, הרב זונדל, מתקדם במורד הרחוב. אלי כמעט שאל את רב זונדל אם הוא היה צריך עזרה בגריפת השלג בכניסה לביתו, אך אז, הם הבחינו שהוא פשוט באמצע למחא כפיים ולרקוד...

כל הילדים עמדו בשקט והביטו ברב זונדל הרוקד סביב ומזמזם ניגון. הם היו מבולבלים. זה ברור שילדים אוהבים מאד שלג. אבל רב זונדל? מדוע הוא היה כל כך נרגש.

"שלום קינדרלך," קרא הרב זונדל כשהבחין בהם. "השם יברך אתכם ביום חמים, נעים ומקסים!"

"א- מן! תודה!" אמר אלי. "אנחנו מאחלים גם לך את היום הכי טוב שיכול להיות! אבל אפשר בבקשה לשאול משהו?"

"בטח אלי! אתה יודע שאני אוהב שאלות."

"א..מ.. חשבתי לעצמי, א..מ.. מה זה היה עכשיו? למה רקדת בשלג?"

ר' זונדל חיך. "אתה מתכוון לומר לי שאתה לא רקדת כשראית את השלג יורד?"

אלי הסמיק. "בטח שרקדנו," הוא אמר, מבויש קצת. "אבל אנחנו ילדים - אנחנו אמורים להנות ולהתרגש. אבל אני לא יכולה לדמיין אותך נהנה, למשל, מלבנות בובת שלג."

ר' זונדל צחק וטפח לאלי על מצחו. "קינדרלך", הוא אמר. "כשקמתם הבוקר לכזה מראה מיוחד של פתיתי שלג נושרים מן השמים ונוחתים ברכות על הקרקע, הסתכלתם על זה ואני בטוח שבעיני רוחכם כבר ראיתם את בובת השלג אותה עומדים אתם לבנות, הלא כן?"

הילדים הנהנו במרץ. "כן," ענו כלם.

"טוב, אז אני, כשאני רואה את השלג יורד. אני רואה 'מן'!"

"מן??" שאל אלי. "למה? כי זה לבן?"

"כן, זה לבן כמו המן", אמר רב זונדל. "אבל לא רק בגלל זה. למעשה השלג דומה

מאד למן!"

"אבל ניסיתי לאכול את השלג," אמר שמולי ושוב הסמיק. "וזה טעם ממש כמו מים. האם למן לא היה טעם מיוחד של אוכל?"

"בהחלט כן, היה לו טעם מעולה," חייך הרב זונדל. "והשלג אחראי גם להרבה מהאוכל הטעים שאנחנו אוכלים! השם נותן לנו שלג כמו צמר. 'הנותן שלג כצמר' [תהלים], וכשם שהצמר הנמצא בסוודר שומר על חום הגוף, כך גם השלג - למרות שהוא עצמו קפוא - מגן על חום האדמה - בחורף. וזה מונע מהזרעים והשורשים הנמצאים בתחתית האדמה - מלקפוא - וכך, אנו יכולים להנות בקיץ ממיץ תותים!

"והשלג גם שומר על רטיבות האדמה - אפילו יותר מאשר הגשם, מכיון שהוא נמס לאט, לאט. וזה עוזר לתבואה לגדול ובכך יש לנו לחם ועוד הרבה סוגים אחרים של מזון! כמו שכתוב בפסוק הבא בתהילים: 'משליך קרחו כפתים', השם שולח לנו שלג וקרח כמו פתיתי לחם. בדיוק כמו המן, שמכונה - 'לחם מן השמים'. כשיורד שלג זה בעצם כמו שהשם שולח לנו אוכל משמים בדיוק כפי שעשה לבני ישראל במדבר.

"וזו בדיוק הסיבה לריקודים שלי. המטרה של המן היתה ללמד אותנו שאנחנו לא רק חיים ממקור הלחם המזין. אנו חיים - מכח הניסים המדהימים אותם עושה עימנו השם - ורק מפני שהמן כבר לא יורד, זה לא אומר שהשם עושה פחות ניסים בעבורינו. אז כאשר אני ראיתי את השלג יורד אני כל כך התרגשתי בגלל שזה מזכיר לי את כל הדברים המדהימים שהשם עושה בעבורנו בכדי לשמור עלינו חיים, בריאים, ועם נוחות יומיומית!"

"זה מדהים!" אמר אלי. "זה כמעט גורם לי לרצות לרקוד גם כן!"

"אז למה לא? מי מונע ממך?" שאל רב זונדל, כשהוא תופס את ידי הבנים וסוחף אתם למעגל. רבקי הביטה עם חיוך רחב בשלושה המבלים את הדקות הבאות בריקוד נמרץ בשלג, חוגגים את כל הניסים המדהימים שהשם עושה בעבורנו בכל יום.

שבת שלום ומבורך!